

Věrná STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 7.

V Žatci dne 21. února 1947.

Cena 2 Kčs

Ministr Nejedlý
vítá v Žatci volyňské
reemigranty

V. Širc:

Očista pohraničí a co ji brzdí

V 36. čísle „Obrany lidu“ ze dne 12. února 1947 napsal Josef Polcar v článku „Čtyřicet tisíc nových občanů“, že je nutno provést důkladnou revizi v pohraničí, aby vracející se do vlasti volyňští Češi mohli být slušně, dle svých schopností osídlení.

Jako volyňský Čech, žijící na Žatecku jeden a půl roku, kde jsem poměry dokonale poznal, přicházím i zde se svojí troškou do mlýna.

Žatecko a Podbořansko svými přírodními i půdními podmínkami je Volyni nejbližší. Vojáci z Vo-

lyně, kteří zde již druhý rok hospodaří, dokázali svými činy, že jsou všestranně schopnými rolníky a zvláště chmelaři. Dovedou zde plně zastoupit odsunuté chmelaře německé.

Bylo by proto s hlediska hospodářského nej-správnější, kdyby také ostatní, nyní se vracející volyňští reemigranti mohli být osídlení v těchto okresech. Prakticky to však není dnes už proveditelné. Není už volných usedlostí.

Mnoho by se jich však uvolnilo, kdyby byla pro-

vedena důkladná revize tuzemských přidělců půdy. Hospodář zde mnoho lidí národnostně a státně nespolehlivých a také takových, kteří nezaručují řádné obhospodařování a prosperitu přidělených jim konfiskovaných zemědělských usedlostí.

Při dosavadní praxi, kdy návrh na zrušení vlastnického dekretu musí podat Místní rolnická komise dané obce ORK, odbočce NPF, než ji teprve dostane ministerstvo zemědělství k provedení, je očista pohraničí od nežádoucích živlů naprosto nemožná. Rolnické komise, ovládané politickými stranami a strýčkovstvím, nikdy takový návrh proti svému stranickovi či svému chráněnci nepodají, bez ohledu na jeho hospodářskou či národnostní hodnotu. V tom jdou tuzemští osídlenci bez rozdílu politických stran proti nám svorně.

Ze zkušenosti v mé obci:

Hospodář zde na slušné zemědělské usedlosti jistý pán, který dosud žije v konkubinátě s Němkou, býv. manželkou SSmana. Někakými zadními cestičkami ji vymohl vynětí z odsunu a hledí ji opatřit čs. státní příslušnost, aby se s ní mohl oženit.

Dále zde hospodář jedna paní takovým způsobem, že vzbuzuje pohoršení všech slušných spoluobčanů. Brambory nechala zmraznout na poli, seno shnilo na kozlech, usedlost neúměrně zadlužila.

Takoví lidé tedy zde hospodář a není prakticky

možno odejmouti jim usedlosti a přidělit je lidem povolanějším, jelikož oba zde zubý nehty drží politická strana, jejíž jsou členy a mají na statky vlastnický dekret.

Takových lidí je v každé obci několik. Vracejí se volyňské Čechy zatím posíláme na Chebsko a do ostatních horských okresů a chtít je dokonce usazovat jako lesní dělníky ve státních lesích. Na Chebsku se jako chovatelé patrně dobře osvědčí. V horských polohách a v lesích, títo lidé žirných ukrajinských rvín téměř výlučně zklamou a nebudou nikdy spokojeni.

Přísná očista by na Žatecku a Podbořansku uvolnila pro volyňské Čechy nejméně dvě stě slušných zemědělských usedlostí, část z ní se sice dříve nebo později uvolní, až neschopné dosavadní přidělce vyřadí život sám. Do té doby však usedlosti nenahraditelně zpusťší. Pro vracující se volyňské Čechy potřebujeme usedlosti hned.

Může zde pomoci toliko zvláštní létací komise ministerstva zemědělství, ke které by byl přidělen zástupce MNO a Svazu Čechů z Volyně, která by vždy zjistila na místě veškeré hlášené závady toho kterého dosavadního přidělce a dle výsledku by byla oprávněna vlastnický dekret ihned zrušit a usedlost předat k osídlení volyňskými Čechy.

Náš úkol

Není snad ani jednoho z našich zahraničních vojáků, který by denně několikrát neposlouchal rozhlasové zprávy, zda se z nich neozve nějaká zmínka o příjezdu našich rodin z Volyně. A není divu. Každý přece rád vidí své drahé a my čekáme na své nejbližší příbuzné již dlouhé měsíce, někteří i několik let. A přesto, že každý máme v tom svém působišti, ať už je to hospodářství či jiné zaměstnání, velmi mnoho práce a starostí, neboť jsme stále na veškerou práci sami, snažíme se, abychom ty své domovy připravili co nejlépe pro příjezd těch, které očekáváme.

Ba ani největší ruch a shon denních starostí a práce nemůže přehlušit naše myšlenky, které se zabývají stále vzpomínkami na Volyn, odkud se naši drazí, doufáme již v brzkou, vrátí sem k nám do staré vlasti. Někteří se vrací po několika desetiletích ztrávených v cizině, jiní jsou potomky těch, kteří pro viru odešli po Bílé hoře sami do exilu. A při tom vzpomínáme na vypravování našich dědů o tom, jak oni a jejich předkové budovali nové domovy po svém příchodu do ciziny. Byly to těžké začátky a lopotná práce, aby zařídili zpočátku aspoň trochu snesitelně svůj život. Vždyť neměli ani střechy nad hlavou a tak nezbývalo nic jiného, než začít stavět lidská obydlí. A to nebylo lehké. Bylo zapotřebí dřeva na stavbu i jiného materiálu a tu vzpomínáme na vypravování, jak často muž se ženou i dětmi se vypravili na celý den do lesa, aby káceli stromy pro získání dříví. Často byla jejich jedinou stravou troška vařených brambor, mléko a kus chleba. Ale myšlivi bychom se, kdybychom si mysleli, že snad títo

naši předkové na svoji práci reptali. Nikoliv. Měli před sebou jasný úkol a cíl. Přes veliké obtíže a tvrdou mizernou práci, která byla jejich denním údělem, vybudovali pěkné přibýtky se zahrady pro sebe a své děti. A své předsevzetí splnili. Ale to nebylo vše. Nejen že stavěli domy, ale zakládali ve svých vesnicích a městech české školy, aby jejich děti se mohly i nadále cvičit v mateřském jazyce. Kde to nebylo možné, učili rodiče sami své děti rodné mateřštině, kterou nikdy přes mnohý útlak nezapomněli. Zakládali i různé spolky kulturní a divadelní i výchovné, takže kdo jednou zavítal na Volyňsko, musel se přesvědčit na první pohled, že Češi tam usídlení udělali velký kus budovatelské práce přes všechny obtíže své doby. Nikdy svoji práci nevychvalovali, ani se jí nechlubili. Jejich činy mluvily za ně samy. Jejich tichá, ale poctivá a usilovná práce přinášela svůj užitek. Není to příklad pro nás? Ano, i my dnes po svém příjezdu do vlasti musíme budovat, i my zde musíme splnit svůj úkol, jeden každý na svém místě, na které byl postaven. Naše začátky nejsou snad tak těžké jako začátky našich otců a dědů v cizině, neboť my jsme se přece jen vraceli domů. Ale i zde očekává od nás naše vlast to, že budeme pracovat a zvelebovat naše rodné brázdy. A to už každý z nás začal a většina své úkoly bere opravdu vážně. Avšak jsou mezi námi i jednotlivci, kteří se nemohou zrovna pochlubit mezi ty nejlepší. Jejich práce i chování nesvědčí o správném charakteru. Ale těchto několik výjimek, které se ostatně vyskytnou v každém společenství, nemůže brzdit naši práci.

Svémi činy musíme dokázat, jako naši otcové v cizině, jaké máme mravní zásady, které se nedají ničím a nikým zviklat. Náš budovatelský úkol zde ve vlasti musíme splnit. A proto také musíme připravit i své domovy zde pro příjezd našich dlouho očekávaných rodin z ciziny. A při tom je zapotřebí očistit od všeho nejen naše domácí koutky, ale připravit i svá srdce pro příchod našich drahých, aby je nemohlo nic zarmoutit a aby jejich radost ze shledání nebyla ničím zkazena.

Se zvláštní pozorností a rád sleduji články, které se objevují často v denním tisku. Tyto články přinášejí většinou jen pochvalné zprávy a slova uznání o volyňských Čechích. Toto konstatování naplňuje nás jakýmsi vnitřním uspokojením. Máme z toho radost. Ale kolik radosti způsobí asi dobré zprávy o nás u těch, jejichž příjezd denně očekáváme? Ano, takové příznivé zprávy budou jistě nejkrásnějším přijetím, jakož i nejšťastnějším začátkem jejich práce a působení ve vlasti. Chceme-li však, aby tyto dobré zprávy o nás i nadále potrvávaly, musíme se přičinit, aby nikdy ani nejmenší chmura se nevloudila do našeho rodinného štěstí.

A tak jako váš dlouholetý spolupracovník na Volyni volám Vás všechny, které mám rád a kteří jste dokázali tolik hrdinství v práci i v boji za vlast, abyste nikdy nepřipustili žádného stínu do vašeho soukromého života i do vaší činnosti.

Přeji vám nakonec opravdu radostné a šťastné shledání s našimi dlouho očekávanými rodinami z Volyně, s kterými, jak věříme, již v nejbližších dnech se shledáme. Jar. Opočenský.

Škpt. Dr R. Bejkovský

Volyňáci bojovníci nejstatečnější

Ne množstvím, ale činy prokázali příslušníci volyňské kolonie lásku k českému národu, české kultuře, českému lidu, své vlasti. Slýchávali jsme v rozhovorech na palandách u 1. roty v Buzuluku rozmluvy bratří Hábů, svob. Rejzka, voj. Kaufmanna, svob. Prýmka o tom, jak krásně je u nich na Volyni, jak museli po dlouhá desetiletí bojovat za udržení svého jazyka, svých škol a jak je proháněla fašistická beckovština v Polsku. Nám pak kladli otázky, které toužily jen po odpovědi, co je nejkrásnější v Čechách. S hrůzou se dovidali o strašlivých zločinech fašistů Němců v Čechách, o řádění Heydricha a Franka, o osudu Lidic a Ležáků, netušíce, že doma mají také své Lidice. Svob. Rejzek nevěděl tehdy, že jeho rodná obec Český Malín je zničena a její obyvatelstvo vyhlazeno. Čím více běsnil Němec ve slovanských zemích, tím jasněji hořela nenávist v srdcích osvědčených bojovníků českého národa. A odpověď dalo Sokolovo. Kulometčík Hába raději volil smrt, než by ustoupil. Svob. Kaufmann byl raněn. Velitel družstva svob. Rejzek s celým svým družstvem do posledního náboje splácel Němcům svůj dluh. Již tehdy se mstil za Malín. Rotný Perný, který prošel již školou Rudé armády, zapaloval se svým družstvem protitankovými náboji německé obrněné vozy. Ani jeden z Volyňáků nezklamal. Všichni splnili povinnost, právě tak jako v boji o Kyjev, kde obohaceni o bojové zkušenosti, již ve větším měřítku, mohutnějším náporem, silnějšími zbraněmi i rychlejším tempem šli osvobozovat svůj domov — Volyň.

K spokojenosti všech velitelů a k strašné hrůze ničených Němců pozoroval cíle důstoj. pátrač 3. baterie rt. Malinský. Dokonalý přehledem a klidem, i v těch nejtěžších a nejtěžších situacích vedl později svěšenou baterii až do Prahy. Málo by bylo ohodnotiti jeho výkon vystřeleným počtem náboj této baterie. Více než deset tisíc nábojů bylo jistě pádnou odpovědí baterie ppor. Malinského paličům Malina. Škpt. Perný jako náčel. štábu protitankového pluku u slavné 1. čs. brigády, vyznamenaný vysokými sovětskými i československými řády, byl dáván vždy za příklad skutečného hrdiny dělostřelce. Nebylo nebezpečné situace, aby tam nebyl Perný. Nebylo útoku, kde by škpt. Perný neumístil svá děla do nejpřednější linie. Škpt. Perný svým klidem, rozvahou a bojovým elánem byl vždy vzorem bojovníka uvědomělého vlastence. Přišli k nám volyňské ženy. Kdo prodělal boje o Karpaty a Slovensko ví, kolik statečnosti a nadšení daly do tohoto vyčerpávajícího boje ženy z Volyně. Kolik raněných, včas obvázaných a ošetřených válečníků s díky a úctou vzpomíná na ty milé Věry, Máníčky, Zdeny. A co naši velitelé-spojaři? Jak ženy z Volyně obětavě i v těžkých situacích podávaly zprávy rádiem a telefonem! Vždyť některé z nich i střílely z protiletectvých děl na Němce.

Osvěťáři, kpt. Knope, který jsi převzal velení praporu po raněném veliteli, i ty zítra budeš vítat své drahé. Svou lásku k vlasti jsi dokázal právě tak, jako ji dokázalo tisíce tvých kamarádů u pěchoty, z nichž takřka polovina byla vyřazena z boje. Ppor. Bonek, ppor. Vlasák, ppor. Liška, rtm. Šorma, jaké to typy udatných a hrdinských vojáků! Velitel oddílu mjr. Petrů, při dobývání Bobrovice byl jistě rád, že má vedle sebe takové vojáky, jako je

ppor. Bonek a ppor. Vlasák: když zůstali odříznuti sami s telefonem, klidně udávali svým bateriím cíle, vzdálené od nich samých jen několik desítek metrů.

Ppor. Dufek, zástupce lékaře pluku, šel i do největší řeže ošetřovat raněné, kterých bylo v oddílu mjr. Bedřicha velmi a velmi mnoho.

Ať byli Volyňáci nasazeni do boje jako pěšáci, tankisté, dělostřelci, letci, ženisté, spojaři, všude vynikali důkladností, rozvahou, statečností a láskou k vlasti. Vzhledem k svému počtu splnili povinnost k svému jménu Čech snad nejlépe.

My, kteří jsme prošli Volyni v roce 1944, jsme viděli tu praktickou lásku k češství v dokonale organisované vesnické práci, kdy české grunty zářily čistotou, kulturou, hospodářským, zemědělským pokrokem nad celé okolí. Nemůžeme zapomenout na lásku, s jakou nás přivítalo volyňské obyvatelstvo. Zpěv, hudba, tance, koláče, pečené husy, máslo, furáž, dobytek, vše, co jen mohli dát, dávali tito vlastenci českému vojsku na východě. Co mohli dát víc? Krev dali, životy dali, jmění dali, nadšení a morálku dali a nic nechtěli. A dávali v dobách těžkých. Budeme se umět dnes my odměnit? Budeme se umět odměnit těm skromným, kteří dávali, aniž pomysleli na odměnu jakéhokoliv druhu? Vojáci Svobodovy armády vítají své spoluobčany z plného srdce a s takovou láskou, s jakou byli vítáni na Volyni.

Volyňské děvčátko-sirotka starší 7 let přijme za své p. Slaková Helena, Žatec, Hlavní nádraží č. 1024.

Z naší soutěže

V minovém poli

Podzim 1944 v Dukelském průsmyku. Moře bláta, plískanice, déšť a sníh.

V ranním šeru jednoho takového dne opustila skupina československých ženistů sklep pod rozbitým domem ve vsi Příkrá, kde předešlé noci přespali. Dvanáct mužů — zbytek ženijní rotы kpt. Chlubny. Ostatní padli v nepřetržitých dvouměsíčních bojích u Dukly a při rozminovacích pracích v prostoru Vyšného a Nižného Komarníku.

V počasí, kdy jak se říká, člověk by psa ven nevyhnal, vydali se horským lesem novému nebezpečí vstříc: rozminovat a upravit cesty, aby mohly projít děla a zásoby do přední linie. Těžká a nevděčná to práce. Hrdinství pěška a dělostřelce se projevuje počtem pobitých nepřátel a zničených tanků. Hrdinství ženistů nelze měřit stejným měřítkem. Jeho mírou je počet vykopaných krychlových metrů půdy, vystavěných krytů, pozorovatelů a zneškodněných nepřátelských min. Hrdinství práce, při němž jsou vydáni neméněmu nebezpečí než pěšáci v první linii.

Konají tuto svoji děsnou práci velmi často pod nepřátelským obštellem. Nemají při tom ani vteřinu bezpečnou, že je náhle neroznese nějaká zákeřná nástraha nepřítelů.

Promočení, unavení došli konečně k rozvodněnému horskému potoku, který překročili po kmeni stromu, jež přeražen minou padl napříč potoka. Zde kpt. Chlubna rozdělil rotu na dvě skupiny. Šest mužů zůstalo upravovat neschůdnou lesní cestu jdoucí souběžně s potokem, aby tudy mohla projet nákladní auta. Se zbývajících šesti muži se bral kpt. Chlubna dále lesem. Po chvíli namáhavého pochodu k jejich sluchu dolehl zvuk silného výbuchu a za ním hned bolestný nářek a volání o pomoc.

Dali se ostražitě tím směrem. Po několika minutách se jejich zrakům zjevilo známé jim už hrůzné divadlo. Čs. vojenské auto zde najelo na protitankovou minu. V troskách vozidla našli neznámého mrtvého poručíka od dělostřelců a dva raněné vojáky. Poskytli jim první ošetření. Jednomu už zbytečně, zemřel jim v rukou. Druhého odvezlo kolem jedoucí nákladní auto na ošetřovnu. Na místě neštěstí zde pak ženisté vybrali a zneškodnili patnáct německých protitankových min.

Vyšli z lesa. Ve strništi zjistili na poli koleje po německém tanku. Sledovali je pečlivě, znalí už dobře německou zákeřnost.

Koleje projaté německým tankem se ukázaly být léčkou nalíčenou na naše tanky. Měly oklamat naše tankisty, aby si mysleli, že cesta není zaminována, když zde již tank projel a dali se pak bezpečně touto cestou a najeli na miny, které zde Němci později zakopali. Byly zde zakopány protitankové miny a protipěchotní t. zv. S-miny, které po našlápnutí vymrštují pero do výše jednoho metru, kde vybuchují a sejí dokola zákalu velkým množstvím střepin. Byly velmi pečlivě zamaskovány, takže je bylo velmi nesnadné nalézt, vyčnívaly z nich ze země toliko tři drátky tvaru ježkových bodlin ve strništi se k nepoznání ztrácející.

Ženisté přistoupili opatrně k rozminování. Nebylo to věru nikterak příjemná práce. Nebezpečná a k tomu ještě ženisté byli unavení a promočení. V promáčených botách zábly nohy, prsty na rukou zábly od práce s ledově chladnou, rozblátněnou zemí. Každou minu bylo nutno pečlivě odhrabat rukama, strčit hřebík do dírký v krčku miny, tak zajistit její rozbušku před úderem jehlice, načez vyšroubovat rozbušku, zjistit zda mina není vespod spojena drátem s další minou, aby při odstraňování první miny nevybuchla další a pak neškodnou už minu odložit stranou.

Na to se k ženistům připojili dva důstojníci, poručík a podporučík od pěší jednotky, která ležela poblíž v obraně, aby se zde také naučili rozminovávat. Zvědavě přihlíželi k práci ženistů, kteří si přes všechny potíže znamenitě vedli, zvláště volyňský Čech Koubek z Novostavců a Slovák Kačica, starý zkušený minér.

Tu se ke kpt. Chlubnovi hlásil vojín Brdička, také

z Volyně: „Pane kapitáne, hlásím, že jsem dosud s takovými minami nepracoval a neumím to s nimi.“

„Kačico, ty to umíš znamenitě. Ukaž Brdičkově jak se to dělá, ať nás tady ještě nepobije,“ pravil kapitán.

Kačica pečlivě poučil Brdičku a zneškodnil před ním několik min. Brdička nebyl nechápavým žákem. Odhrabal a zneškodnil samostatně dvě miny a chystal se zneškodnit třetí. Kpt. Chlubna a oba neznámí důstojníci bedlivě sledovali jejich práci.

„Počkej, Brdičko, děláš to příliš rychle!“ ozval se kpt. Chlubna, „a ty, Kačico, ukaž mu to ještě jednou!“

Brdička seděl na bobku zvedl hlavu a pohlížel na Kačicu, který poblíž odhraboval další minu, když v tu chvíli nastal ohromný výbuch. Když dozněl, tu Brdička shledal, že stojí v pozoru asi pět metrů od místa, kde seděl před tím na bobku. Kolem něho ležely roztrhané trosky těl jeho druhů. Koubek, Kačica, oba neznámí důstojníci od péchy a všichni ostatní byli mrtvi. Kpt. Chlubna se zmítal v poslední předsmrtné křeči...

Brdička se díval nechápavě kolem. Nevěděl, zda má děkovat Bohu za své opravdu zázračné zachránění, či snad má závidět padlým druhům, že už se skončilo jejich utrpení...

Neví ani dodnes, jak se to vše stalo. Patrně někomu vybuchla mina v ruku, nebo na ni někdo našlápl.

Jednota Československé obce legionářské v Žatci svolává na den 9. března 1947 — hotel Stalingrad na osmou hodinu ranní II. ŘÁDNOU VALNOU HROMADU. Nesejde-li se v ustanovenou hodinu dostatečný počet členů, koná se o hodinu později valná hromada za každého počtu přítomných členů. Účast pro všechny bratry, tedy i bratry volyňské, povinná. Na valné hromadě promluví o významu odbojových složek a jich poslání v národě československém bratr plk. Josef Brixl. Bratři, připomínáme Vám slova pana presidenta Dr. Edvarda Beneše: **Uplatňujte především své legionářství** Uplatněte jej již také tím, když se všichni dostavíte na valnou hromadu. Za ČSOL Hejna.

✱

Výstava o Čechách z Volyně. Jak známo našim čtenářům, byla na podzim minulého roku uspořádána výstava o životě Čechů na Volyni a o jejich účasti v odboji. Materiál na tuto výstavu zapůjčili naši krajané, nacházející se v ČSR. Nyní docházejí dotazy, kdy bude tento materiál vrácen. K těmto dotazům odpovídám, že veškerý výstavní materiál je pečlivě uložen a bude ještě jednou vystaven po příjezdu všech českých rodin z Volyně, při čemž bude výstava doplněna materiálem, který bude ještě z Volyně přivezen. Teprve po této výstavě bude materiál vrácen všem, kdož jej zapůjčili. J. Foitfk.

✱

Pěvecký soubor Hofesedly je ochoten činit zájezdy do obcí, kde jsou osídleni volyňští Češi a účinkovati na společenských večírcích a pořádati vystoupení, avšak pouze za podmínkou, že čistý výtěžek každého takového podniku bude věnován Svažu Čechů z Volyně k podpoře sirotků a vdov po padlých volyňských vojácích.

✱

Reemigrační středisko volyňských Čechů v Žatci, hosp. správa obrací se s naléhavou žádostí na všechny volyňské Čechy zemědělců, osídlené v okr. Žatec, aby ti, kteří mají větší zásoby brambor, vypomohli, poněvadž hosp. správa střediska nedisponuje dostatečnými zásobami. Kdo může a chce pomoci, necht se přihlásit u ppor. Procházky.

Vladimír Vacke.

Přijíždějí

Konečně se vlaky rozjely na západ. Konečně tu máme hmatatelné důkazy, že se Volynští skutečně vracejí, ba, první z nich se již vrátili. Vracejí se do rodné země, za kterou nejlepší volynští synové krváceli na tolika východních bojištích. Přinášejí s sebou lásku a jistě všichni, i ti, kteří přijíždějí, i ti, kteří tak dlouho na návrat čekali, zapomněli na trpkost čekání, na osidlost slibů. Vítají je dnes všichni, věřme, že všichni stejně upřímně, mluví se krásně a jistě také upřímně řeči, zkrátka vracejí se ne sice marnotratní, ale právě proto tím milejší synové vlasti. Ale ani ve vzednutí největší radosti nelze nepřipomenout, že uvítání není všechno,

Fondu nár. obnovy či Fondu osídlovacího a mluví o povolení oprav. Ne, nebude jistě med pro bratry z Volyně začít za takových poměrů. A tu by snad pod vlivem slavnostních řečí mělo promluvit také svědomí těch, kteří se obohatili na úkor těch, kteří přicházejí. Svědomí těch, kteří vlastní nábytek z rezervovaných usedlostí, kteří ví, kam se poděl fundus živý i mrtvý. Vítat někoho a při tom mu nepomoci, toť podivné vítání. A tam, kde se svědomí neozve ani nyní, bude nutno zakročit z moci úřední, aby se věci vrátily tam, kam patří. A bude jistě dobře vyřídit tyto záležitosti dříve, než začne honba o volební hlasy přichozích. Bylo by líp, kdyby vůbec

Takto se vracejí naši z Volyně po 80leté pouti cizinou.

že z holého uvítání nebude nikdo živ, nebude v něm bydlet a hospodařit, i kdyby bylo sebe krásnější. Aby bylo jasno. Vracejí se do svého, ale to jejich je pro ně někde pro ně prapodivně připraveno. Prázdné chalupy s vyvezeným zařízením, které je kdovikde, prázdná hospodářství bez fundusu jakéhokoli druhu, zpustlá pole, na kterých začnou bojovat s pýrem a plevelem takřka s holýma rukama. Trochu pozdě obcházejí MNV, úředníci

nezačala, kdybychom jim dovolili, aby se rozkoukali sami. Mohl by jim beztoho takový upřílišněný zájem vnuknout myšlenku, že s tím vítáním to není vždy všechno čisté jako voda ve studánce. Tedy nejprve se postarat, aby mohli lidsky bydlet, aby mohli začít pracovat, potom je přesvědčit, že jsou skutečně naši a že čekáme upřímně na jejich přínos našemu kulturnímu českému životu v pohraničí a nakonec teprve stranická politika.

Volynští Čechové mezi námi

V souvislosti s návratem českých vystěhovalců z cizích zemí do osvobozené vlasti, jež oprostěna od Němců má nyní pro všechny své syny a dcery dosti místa, objevila se v denních listech zpráva o reemigraci volynských Čechů. Volynští Češi jsou zemědělci. Obývají na Volyni vesnice, které svou zámožností, čistotou a úpravností se ostře liší od vesnic polských či ukrajinských. Žili na Volyni několik lidských věků, a je ku podivu, jak si svou řeč zachovali čistou a neporušenou, i když nám snad leckdy zní jaksi patriarchální. Starší z nich prožili éru carské vlády, potom 20 let vlády polské, dva roky sovětské a posléze krutovládu německou, která svůj vztek vybila na nešťastné české volynské obci Malině.

Volynští Češi, usedlí na Krnovsku v Charové a Dubnici, pocházejí ze sousedství Malína, z vesnice Ozeran. Přišli na statky opuštěné a vyrabované, bez dobytka a bez drůbeže. Dali se s chutí do práce. Od svého příchodu, koncem května r. 1945 do žni, dali svá hospodářství již tak dalece

do pořádku, že jim bylo možno vystrojiti takovou obžinkovou slavnost, jaká v tehdejších, porušeném zásobování na Krnovsku byla takřka nemyslitelná. Na obědě, který vystrojili, bylo 250 lidí, zemědělských činitelů, zástupců úřadů, slezských spisovatelů s Baarem, Smějou a pí Hořkou v čele, zkrátka bylo to jako za starých, dobrých časů. A při tom všem pohostinství bylo cítiti jejich radost z domova, upřímnou pohostinnost. Ta pochvalná uznání a odznaky, jež tehdy dostali, si skutečně zasloužili. Pracovali na svých přidělených statcích ve výměře od 8—35 ha sami a sklídili všechno a obdělali všechno včas.

I dnes spoléhají se jen na sebe. Jejich pracovní den jest od 4. hod. ráno do 10. hod. večer. Jejich přičinlivost je také všude vidět. I letoš máj všechno sklízeno a obděláno. Uznání a odznaky však nedostali. Dostali je jiní, kteří sklízeli za pomoci brigád. To se ovšem již do rozdílení pochvalných uznání přimíchala politika. Těmhle našim spleťtým politickým poměrům naši volynští bratři dobře

nerozumějí. Jejich opominutí je trochu bolí, ale nestěžují si, pracují dál a snaží se svou poctivou prací přispěti k rozkvětu své nověnalezené vlasti. Leckdy vzpomenu na svůj dřívější domov, ale netouží po něm. Přáli by si jen, kdyby za své statky, na kterých se tam tolik naplahočili, dostali nějakou náhradu, která by jim byla vítaným přínosem při novém hospodaření. To ovšem jest již věc mezistátní. Oer.

Věrná stráž proniká i na místa nejvyšší. Reelní postoj Věrné stráže ke všem otázkám našeho dění získává jí denně nové a nové přátele. V těchto dnech obdrželi jsme dopis z kanceláře prezidenta republiky tento dopis: Č. j. D 1293-47. Kancelář prezidenta republiky děkuje za všechna dosud vyšlá čísla Vašeho časopisu a žádá, aby jí byla nadále pravidelně zasílána. Předplatné na rok 1947 v částce 120 Kčs Vám současně poukazuje. — Za kanceláře podepsán spisovatel Josef Kopta, přednosta kulturního odboru.

Co nám píší

Milá Věrná stráž! V každém čísle nás vyblížíš, abychom ti psali. Činím proto tak i já. Budeš se jistě divit, o čem ti píší. Píší ti o tobě, píší ti o tom, jak jsi nám drahá a milá, že bychom tě nedaří za jiný, třeba desetkrát větší časopis, hezky v obrázcích a barvách oblečený. Píší ti o tom, jak tě máme rádi, jak každý den na tebe čekám, když se nám na cestě někde opozdíš. Již jsme si několikrát mysleli, že jsi zabloudila neb se ztratila, ale jaké pak bylo naše překvapení, když jsi přišla o 16 stranách a pak celý večer jsi nám ze svých stránek vyprávěla, povzbuzovala jsi nás, vzpomínala jsi s námi a vědla k naší.

Čteme a sledujeme každý celou řadu novin pro nás důležitých, ale nikde nenajdeme to co v tobě. Jsi nám učitelkou, jsi nám starostlivým otcem, laskáš nás, ale když je potřeba, káráš a napomínáš. I za to ti jsme vděční.

Čím jsi nás nejvíc potěšila je to, že jsi nám přinesla zprávy o tom, že naši již jedou a že všichni přijedou. A pak nám ukazuješ, jak se máme zapojit do dvouletého plánu, abychom byli platnou složkou. Sice děláme každý za dva až za tři, ale je třeba, aby nám bylo připomínáno stále.

Jsmo vděční Svazu, že nám tě posílá a všem, co do tebe píší a tak hezky píší. My jim dobře rozumíme, vždyť celá jsi psána s láskou. Jsi naše a máš pro nás Volyňáky vše, co potřebujeme, a mimo to máš pro nás vřelý pohled a úsměv.

Vladimír Mikeš, Vlachov.

Strakonice 6. II. 1947.

Cechům krajanům z Volyně!

Drazí! Konaje svou povinnost s Armádním uměleckým souborem Vítá Nejedlého nemohu se zúčastnit Vašeho příjezdu. Tak rád bych Vás uvítal, tolik jsem se na Vás navzpomínal a natěšil! Však naše lidová armáda dělá právě zájezdy po naší vlasti a hrajeme, zpíváme a tančíme pro naše továrny, které tak úspěšně budují s námi naši republiku.

Dříve jsem válčil se zbraní v ruce, dnes válčím kulturou a pomáhám tam, kde je třeba. Za to Vám slibuji, že již nikdy Vás neopustím! Usídlil jsem se v Tvršicích a budu ze všech svých sil a s pomocí zkušeností získaných v cizině Vám pomáhat budovat kulturní život. Srdečně Vás vítám a zdravím. Váš Vladimír Libovický, baletní mistr a režisér.

Přerov 20. I. 1947.

Redakci a administraci Věrné stráže!

Zasílám srdečný pozdrav z Přerova Vám i všem krajanům, pracujícím s Vámi v redakci našeho volyňského časopisu, který jediný informuje nás, kteří jsme roztroušeni po celé republice, o životě naší větve. Vždy rád si přečtu „Věrnou stráž“ od titulu až k inserátům, nevynechám nic a byl bych rád, a jak myslím i mnoho jiných čtenářů, kdybyste tam psali opravdu všechno dobré i zlé, abychom byli opravdu věrně informováni. Nerad bych dělal nějaké námitky, opravdu se mi Vaše články líbí, přeji Vám a taktéž i sobě, aby Věrná stráž co nejdříve vycházela ve světovém

formátě a abyste dosáhli při nejmenším desetitisícového nákladu. Další práci přeji mnoho zdaru a budu-li mít čas, pošlu Vám také nějaký příspěvek. Zjistíte jste překvapení tím, že jsem se po tak dlouhém čase přihlásil, ale vzpomínal jsem na Vás velice často a věděl jsem, že máte stále plné ruce práce. Prosil bych, aby byla opravena moje adresa, jelikož jsem uváděn jako Jaroslav Tošner, a já se jmenuji Stanislav. Vůbec, jak pozoruji, Vám v redakci se jméno Jaroslav jaksí líbí. To bude asi tím, že Váš redaktor se jmenuje Jarda, tak chcete to všechno překřtit na hlavu, ale nic ve zlém, žádám pouze nápravu. Těším se také na příjezd Volyňských a pokusím se zde v Přerově každý transport osobně uvítati při průjezdu Přerovem. Přeji mnoho zdaru a těším se na shledanou. Zdraví Vás Slávek.

První transport volyňských Čechů přijel do Šumperka dne 7. února 1947 ve 13,30 hod. Přijelo celkem 15 osob, většinou pozůstalí z Českého Malína. Ve středisku Šumperk je uvítal předseda ONV p. Novotný, který zdůraznil zásluhu vol. Čechů a vyslovil upřímnou radost z jejich návratu do vlasti. Při proslovu vzpomněl na velkou oběť Českého Malína. Jako další uvítal naše bratry z Volyně předseda odbočky obce legionářské a farář pravoslavné církve v Šumperku. Při uvítání prvního transportu byli přítomni všichni vojáci vol. Češi z okresu.

Po uvítání dostali reemigranti teplou stravu a po odpočinku odjeli do Frankštátu, na své místo osídlení.

Ppor. Kondratjev Vasil,

Drobné zprávy

Horšův Týn. Volyňští krajané usazení na tomto okrese, vyvíjejí opravdovou národní a vlasteneckou činnost. Jelikož okresní odbočka Svazu Čechů z Volyně není dosud zorganizována, pracují krajané dodnes v Jednotě čs. obce legionářské, kde tvoří 90 procentní většinu. Dne 18. ledna uspořádali první ples, který byl nejzdařilejší na celém okrese. Ples se konal v sále Na Šumavě, účinkovala vojenská hudba z Klatov a účastníků bylo na 1000. Tak jako na jiných okresech, mají zde mnoho nepřátel, kteří by je zde nejradyji neviděli. Tak ke konci ledna svolal nás ONV a vytýkal nám různé předhazované nesrovnalosti. Před shromážděním bylo rozesíláno oznámení, že kdo neodevzdá zbraně (které nemáme), bude vyhoštěn z republiky. Všichni páni však pohořeli. Hlavní původce všeho, který střílel, pan Nepravil však z různých důvodů nebyl vzat před spravedlnost. Odpovědi na tuto provokaci byla naše manifestace příslušníků čs. armády z východu i západu, konaná dne 6. ledna 1947, která byla důstojnou odpovědí těm, kteří zapomínají na to, čím byli před 5.

květnem 1945 a co pro osvobození vykonali. Manifestace započala srazem v hotelu Šumava. Většina účastníků byla v uniformách. Neseny byly standarty „Kdo je ten, kdo nás chce vyhostit?“ a „Dejte nám civil, nebudeme nosit uniformy!“ Je třeba podotknout, že vedení okresu přes různé výzvy hlavy státu, předsedy vlády a j. nedbá těchto výzev, které mají být všem posvátny. Spravedlivé požadavky podpírají z Národní fronty tři strany, z čehož je vidět, že nežádáme nic, než spravedlnost, a jsme jisti, že se této dovoláme.

Přítel Volyňských.

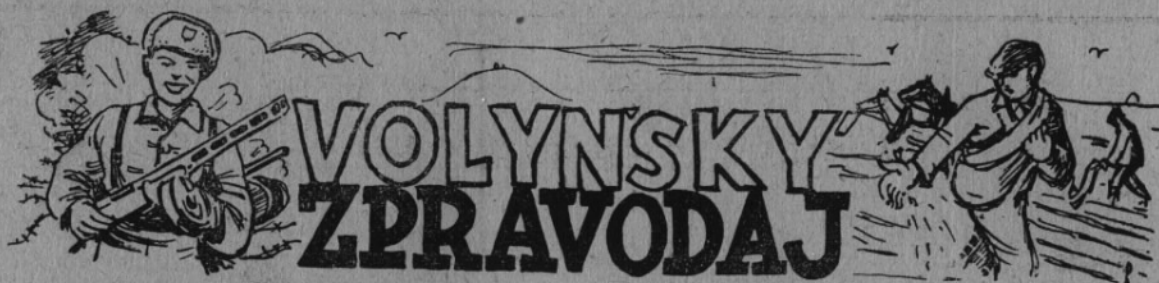
Horšův Týn. Pracovní konference volyňských krajanů a jejich přátel koná se v Horšově Týně v neděli 2. března; ne, jak bylo omylem oznámeno, 2. února. Konference se koná v hotelu Šumava. Začátek o 11. hod. Referují Jiří Rébl-Volyňský a Jindřich Dušek.

Takhle se to nedělá. Na okrese Horšův Týn je usazeno na 200 volyňských krajanů. Kladenská Halórevue vyslala tam svého zástupce pana Buriána, který vyinkasoval před-

platné, a ač je to již více než půl roku, tyto nedostali ani jedno číslo. Prosíme proto, aby všichni, kteří takto byli postiženi, poslali nám potvrzení o předplacení na administraci Věrné stráže, Zatec, Nádražní schody 199. Totéž platí i o ostatních postižených. Divíme se, jak je to možné.

Pátý předseda MNV. Pátým předsedou místního národního výboru zájmové skupiny kupičovské jest Vladislav Fiala v Chrástanech. Kupičov má tedy předsedy MNV v těchto obcích: Němčany, N. Třebšice, Vitčice, Podlesice a Chrástany. Gratulujeme kupičovským a věříme, že příchodem rodin zájem o samosprávu ještě vzroste v zájmu vlastním i celého národa.

Lišany. Bratr Honza uspořádal v Lišanech sbírku na Malinský fond, která vynesla 2000 Kčs. Mezi dárce jsou občané z Dol. Hůrek a z Lišan. Volyňští i zdejší. 400 Kčs věnoval Josef Honza, 300 Josef Špička, po 200 Tamchina, Ponikelský, Zajíček a j. Děkujeme bratřím v Lišanech za jejich pomoc a prosíme o následování. Admin. Věrné stráže.

Zprávy svazu

Svaz Čechů z Volyně rozhodl ve výborové schůzi dne 13. února 1947 zbavit členství: Václava Urbana, a Konstantina Heniuka ze Soběsuk a Vladimíra Končického z Rapotína. Důvody: udržování poměru s Němkami a nedovolené překročení hranic. Jmenování ztrácejí nárok na přednostní osídlení.

Upozorňujeme, že každý volyňský Čech, který by žádal o povolení k sňatku s Němkou, bude vyloučen ze Svazu Čechů z Volyně a ztratí nárok na osídlení v pohraničí.

Ministerstvo školství a osvěty hodlá zříditi 6týdenní kurs pro učitele z Volyně. Kurs bude zřízen ve dvou etapách. Zájemci nechť podávají přihlášku na Svaz Čechů z Volyně v Žatci.

Ministerstvo národní obrany vyhrazuje si právo na umístění invalidů a vyzývá všechny zainteresované, aby vyslali delegaci přímo od zástupců invalidů na MNO k projednání svých záležitostí.

Národní správy kvalifikovaných uchazečů z řad živnostníků budou vydávány jediné osidlovacím úřadům v Praze. Klasifikaci provádí Svaz Čechů z Volyně.

Felčari z Volyně nebudou mít možnost provozovat samostatnou praxi na území republiky a budou

zařazováni dle přání jako vrchní ošetřovatelé v nemocnicích, ozdravovnách a pod.

Veterináři — jejichž odborné znalosti neodpovídají požadavkům, kladeným na zvěrolékaře mohou býti zařazeni jako jateční prohlížeči dobytka nebo pomocníci okresních zvěrolékařů.

Zadatelé o bytové zařízení z řad reemigrantů volyňských Čechů nechť se obracejí na sklady Fondu národní obnovy, které jim přednostně přidělí nábytek.

Vladimír Polívka. Vyúčtování s národními správami provádí národní pozemkový fond.

Jan Hanák, rolník v Radeči čp. 88 p. Úpice okr. Trutnov přijme jednu spoluvlastnici, vdovu po padlém vojíně z Volyně, která rozumí hospodářství ve stáří do 45 let, jedno dítě není překážkou.

Kdo má jakékoliv zprávy o Václavu Pišlovi, Josefu Gabrielovi, Antoninu Chudobovi a Josefu Hakenovi z Volyně (pravděpodobně žitomirský okres), nechť to oznámí škt. Kozákovi v Praze II., Vladislavova 15, Ministerstvo sociální péče.

Obchod s uhlím v Trnovanech může být okamžitě obsazen zájemcem z řad volyňských Čechů zahr. vojáků. Hlaste se na příslušných místech.

Svaz Čechů z Volyně děkuje co nejsrdečněji ministerstvu informací za velmi zdařilou akci uvítání prvního transportu reemigrantů z Volyně v Košicích a v Žatci.

Jak je to se zajištěním ve Výškově. Pan prezident, předseda vlády, ministr Svoboda, předseda ONV nabádají všechny složky státní správy, aby vycházeli střícně příslušníkům čs. vojska ze SSSR a zvláště pozůstalým vdovám a sirotkům. A jak to vypadá v naší obci. MNV zajistil pro naše vdovy místo šesti domků 4, a je velká škoda, že nemáme po ruce fotografie těchto. To by naše veřejnost žasla, jaké objekty byly vybrány. Čp. 1 je usedlost takřka beze střechy, bez oken, bez inventáře, mezitím co na usedlostech sedí lidé bez jakékoliv zásluhy o osvobození, s podivnou minulostí a s podivnými manželstvími. Civilní správci usazení jsou na objektech jednotlivě a vojáci, třeba i na menších objektech, jsou usazení dva. Také bylo velmi podivné přidělování nábytku. My, kteří jsme bojovali, riskovali životem a v cizině zanechali vše, dostali jsme takový nábytek, že by potřeboval putovat do musea nebo do ohně. A ti, kteří nikde nebyli a mohli si z vnitrozemí převést vše, dostali přepychový nábytek.

Tak vypadá tedy v praxi na vesnicích osídlování zahraničních vojáků a jejich rodin.

Kryry. Vedle 13 nás z Volyně jest v naší obci usídleno kolem 40 bratří ukrajinců ze Svobodovy armády. Zastoupení máme v národním výboru i v rolnické komisi, ale bratři, kteří nás zastupují, potřebovali by vyvinout živější zájem o úsek této důležité práce. Soužití s obyvatelstvem a zejména s ukrajinckými bratry jest velmi dobré a je si jen přání, aby i tito projevíli větší zájem o nás a naši Věrnou stráž, která bude přinášeti zprávy i o jejich zájmech a práci.

Bitozeves — Vidovle. Na příjezd našich jsme připraveni a uspořádáme intimní slavnost. Je nás v obci usazeno 15 z Podhajců a Teremna. Soužití s obyvatelstvem jest velmi dobré. V národním výboru máme zastoupení. Taktéž z naší obce je členem okresní rolnické komise náš krajan ing. Pokorný. Připravujeme akci ve prospěch Malinského fondu. Cíle styky máme s krajany z obcí Tatinná,

Zálužice, Semenkovice a jsme všichni organizováni ve Svazu Čechů z Volyně.

Kruh přátel volyňských Čechů hledá. Jaroslav Činka z Baková nad Jizerou a jeho sourozenci hledají své příbuzné Činkovi z Českého Malína za účelem případné pomoci. Rodina Činkova pocházela z obce Jiviny u Mnich. Hradiště. Kdo by o rodině Činkových něco věděl, ať to sdělí Kruhu přátel volyňských Čechů, Žatec 199.

Z administrace. Při kontrolování kartotéky jsme zjistili, že má předplaceno teprve jedna třetina odběratel. Prosíme znovu ty, kteří předplatné nepoukázali, aby si přehlédli l. číslo t. r., kde byla složenska, a toto nám poukázali. Prosíme také kolportéry, jimž zasíláme V. S. hromadně, aby od svých odběratel předplatné vybrali a nám poukázali. Když nehodláte V. S. dávat svým krajanům, oznamte nám to ihned i s adresami, komu časopis máme posílat. Prosíme vás znovu a snažně, abychom měli konečně i v adresáři pořádek. Adm.

Rozpočty a informace o pojišťění

podá Vám ochotně

První československá pojišťovna

národní podnik

Praha II, Spálená 14, tel. 27005

neb

*Vladimír Huspeka, přednosta
České Budějovice, Švermova, tel. 74*

Oděvní dům

Vladimír Žitný
SUMPERK, Lužickosrbská 2

*Oděvy všeho druhů - levné
ceny - znamenitá obsluha*

Jaroslav Cinkor řezník a uzenář
BAKOV n. Jiz. 533

Při návštěvě Žatce neopomeňte navštívit

Kavárnu Radnici

== Výtečné jídlo, pití a vzorná obsluha ==

Vítáme Vás milí krajané!

*Nabízíme Vám svoje věrné
a poctivé služby*

„Budoucnost“ Rakovník
prodejny na Žatecku a Podbořansku

V Žatci, kde se budete cítiti jako doma:

Restaurace

JOS. TABULKA „U POŠTY“

Žatec, Masarykova 351 - Telefon 593

*Snídaně, obědy, večeře, vyleželé pivo, výborné
likéry, pokoje k přenocování*

Až budete v Žatci, nezapomeňte přijít mezi své

Všem krajanům kvasilovské oblasti oznamujeme, že
v Dubčanech byl otevřen bohatě zásobený koloniál-
ní obchod krajana

Jaroslav Veselovský

DUBČANY č. 35, p. Liběšice

*Veškeré kancelářské a psací potřeby,
obch. knihy, balicí papíry, motouzy*

Jaroslav Malínek

papírnictví

ŽATEC, Nám. Dr. Beneše 149, tel. 577 (vedle pošt. úř.)

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odpovědný redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gze-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.